

Meinestær, hver Galtig de komne til en stor By; strax lade sig omfavne af Moloch; jeg tror derfor ikke, man behøver at være saa betænkkelig herved. Jeg tror, at en af Grundene til, at vi ere saa langsomme her til Lands og staa saa langt tilbage for de øvrige civiliserede Lande i mange Henseender, er den, at Myndigheden kommer saa sent. Jeg siger ikke paa nogen Maade, at det er den eneste Grund, men det er en af Grundene dertil. I den Henseende havde en Taler paa Riksmødet i Stockholm ikke saa ganske Ret, naar han sammenlignede Danmark med China og sagde, at Danmark var et lille China, idet nemlig det gamle Forslag om at sætte Fuldmyndighedsalderen ned til 21 Aar blev bekæmpet fra enkelt Side, fra dansk Side. Da jagde en Anden, som var Professor ved Kjøbenhavns Universitet, at det mindede ham om Chinejerne, der ikke vilde have Jernbaner, fordi disse vilde forstyrre deres Fædres Grave. Her er i Virkeligheden Spørgsmaal, om man foretrækker Jernbaner eller Grave. Jeg for mit Vedkommende foretrækker Jernbaner, selv om de en Gang imellem skulde ledes ind over en Kirkegaard. Jeg har ved at fremsætte dette Lovforslag ønsket at bringe mere Liv der, hvor der hidtil har været meget dødt.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Lauridsen): Jeg skal gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig ikke, at man kan se ganske paa samme Maade paa dette Forslag som paa det tidligere fremsatte Forslag om Egtefællers Formuesforhold. Da dette Forslag var fremme her sidste Gang, var et af mine Argumenter imod det Forslag, at det forekom mig, at det var fuldstændig nødvendigt for overhovedet at kunne indlade sig paa Forandring i Loven om Egtefællers Myndighed, at vi fik en ny Myndighedslovgivning. Det Lovforslag, som den Gang fremsattes, gik ud paa, at Kvinder skulde være myndige, saasnart de bleve gifte, og det vilde medføre en meget betydelig Anomali med Hensyn til denne Lovgivning, hvis den gamle Myndighedslovgivning vedblev at bestaa. Dengang erklærede jeg det ærede Medlem fra Horsens, at det forekom mig, at forud for enhver Reform med Hensyn til Kvindens Myndighed indenfor Egtefæstet vilde det være en Nødvendighed at behandle Spørgsmaalet om Myndighed i Almindelighed og rette Myndighedslovgivningen, og det forekommer mig vedvarende, at det er rigtigt at tage fat d'er. Det er Forudsætningen for overhovedet at kunne tage fat paa mange Spørgsmaal i den civile Lovgivning, at Myndighedsalderen forandres, og at der begyndes der. Nu kunde det ikke falbe mig

ind at negte, at Regjeringen og den høitæredede Justitsminister med de Midler, som staa til hans Raadighed, vilde være i Stand til at lave et meget bedre og meget mere omfattende Lovforslag end det, som her foreligger, saa hvis jeg var sikker paa, at vi fra den Side kunde vente os fremfat et Lovforslag i en nær Fremtid om Myndighed og Virkningen af Umyndighed, saa skulde Ingen være mere villig end jeg til at tage Forslaget tilbage for mit Vedkommende og vente, hvad der kom fra Regjeringen. Men jeg mener, at naar man vil gjøre Forandring i den civile Lovgivning, saa skal der begyndes med Myndighedsalderens Forandring, og det var en af Bevæggrundene for mig til at tiltræde det ærede Medlems Forslag, saaledes som det blev indbragt for et Par Aar siden, og jeg kan ikke se, at der i Virkeligheden er fremsført Argumenter mod det, som jeg kan tillægge overveienende Betydning. Jeg vil i denne Forbindelse gjøre en lille Bemærkning om Kuratel. Efter min Opfattelse vilde, hvis dette Lovforslag vedtoges, Reglerne om Kuratel for Personer fra det 18de til det 21de Aar blive bestaaende ganske ligesom hidtil, og saa vilde man altsaa i Virkeligheden, hvis man fandt nogen Betryggelse i Kuratel, vedblivende have den Betryggelse indtil det fyldte 21de Aar. Nu er imidlertid Forholdet dette — det føler jeg mig ganske overbevist om — at i Byerne er Skuratel overordentlig almindeligt. Da Kuratel er ganske løst fra Familiebåndet, saa har det Offentlige ikke den Opfordring, som ved Bærgesbefikkelse, til at undersøge, hvad Forhold den, der begjærer at beffikkes til Kurator, staar i til den Mindreaarige, og hvad han overhovedet er for en Mand. Det er ogsaa ganske sikkert, at her i Kjøbenhavn gjøres det ikke. Forholdet er her — og jeg tror i de fleste Byer — simpelthen det, at en Mand indgiver et Andragende med vedføjet Daabsattest og beder om at faae beffikket en Kurator. Den og den Mand ønskes til Kurator, og denne giver Ansøgningen Paategning om, at han er villig til at overtage Kuratel, og saa beffikkes han altid dertil. Jeg tror ikke, jeg har set eller nogenfinde har hørt Tale om en eneste Indsigelse. Jeg har derimod hørt Tale om, at naar der var Uanskelighed ved at komme til at indgaa Egtefæst, saa er Vedkommende reist til Kjøbenhavn, har ladet sig beffikke Kurator og saa faaet Sagen ordnet. Det undrer mig ikke, at det gaar saaledes med Kuratel. Hvis man virkelig vil gjøre Kuratel til en Institution, som skal virke, saa maa man paa ganske andre Maader finde Midler til at kontrollere Kurator og paalægge ham andre